

Un silenci, un silenci entre tu i jo.

Imaginait que hi hã una gravetat a la vida. Per des-t'ho, viuc del món on sempre em hem trobat i arribo a un altre món que sembla que ja hagués existit. L'ànima s'enfouza, s'enfouza, béu al torn, allà on hi ha els records, a la tristesa original. Dies d'un mateix sembla que florixi tot el no dit mai a l'estimat amic, el que jo mateix no sabia per dir-te.

Recordo quan, a França (tenia 13 anys?), una vegada, al sortir del bany, me davant d'un mirall immens vaig palpici la bellesa, l'apetit del meu còs banyat en un gloriosa llum. Llavors no era, com ara, de carn trista i bruta i d'ànima fèlida. La sorpresa d'un ull encara no despert i l'immensa nostàlgia, entre l'olor del sabó perfumat i la tovallola blanca;

però fins més tard (molt de temps eren els anys llavors) no vaig saber què era el plor i la ràbia del que mai podria ésser.

No importa precisament aquest record o un altre. Només és que la vida és concreta, i ara el plaer és plaer i hi ha tristícia i suor i finalment, només queda als dits la vilera, però què tot absolutament és sabut.

Llavors la masturbació era un misteri i l'experim. Uepissora una norma i després dormir, dormir fins a perdre l'ànima; i l'endemà el pomoi de la tristícia, ~~amb un~~ en una vida que no es sap perduda.

M'he tancat a l'habitació i he esperat d'estar sol per escriure't això.

Ara s'en van anades la claritat i l'urgència, ara heu quedat

Volí tu i jo i podem ésser amics.

La meua intenció és donar aquesta evidència d'un record i la tristesa de viure més sense consciència d'un "per què" que mai. Estic absorbit il·limitadament en el gust del meu còs, de la meua ànima, del meu ésser, i no sé res del que són les explicacions. Estimats amics, imagina't que hi hà una gravetat a la vida. Tots dos fins ara hem sabut mana còs per poguem rebre o, millor, abandonar-nos a no saber res i trobar-li el nostre gust, la bogeria, la bogeria.

Si he mantegat el meu dolor ha estat per la gràcia d'un home, on hi havia el que la traça vital no sabia trobar mai, ni el plaer que és plaer. Aquell còs prop del meu braç, prop del meu ventre, però amb una ànima trista i tot el misteri florixent-li, com si el món ja no fos un món i ja donés

fos trobar-se viure, sense volguer-ne
saber més.

En definitiva, això només, és l'in-
fància. I ara m'hi trobo, per des d'allí
ordiar tot el que sigui des pestar.

Quan jo era un noi era petit,
petit, com tothom. Recordo el meu
primer any al col·legi, nàivul com tots,
però sol en un recò d'aquell pati
sense temps. El berenar, a la tarda,
tenia un gust trist, de llàgrimes de-
glutides, d'arena, i els altres amb
les seves pilotes. De vegades ressegüia
les parets i trobava algun clau ro-
vellat. El matí, amb un sol lluminós
sense pietat, i la tarda cada vegada
més vagament obscura, i lenta. Aprop
de la porta que donava al carrer hi
havia un recambri amb les escumbrs
i les serradures agres i una enorme
quantitat de troncs de pa sec, que tots
havíem anat mengant i que allí
estaven, per què el pa és de Déu.